

Якоб Штрайт

Подорож Туктатюка до Кришталевої гори

Історія про гномів та кобольдів

Якоб Штрайт

Подорож Туктатука до Кришталевої гори

Історія про гномів та кобольдів

Ілюстрації Ірини Гранковської

Переклад з німецької Євгенії Куценко
Літературна редакція Оксани Фіци

Київ
НАІРІ
2023

УДК 821.122.2-343-93=161.2

Ш63

Обкладинка, малюнки та оформлення: Ірина Гранковська.

Літературна редакція: Оксана Фіца.

Переклад з видання: Tatatucks Reise zum Kristallberg. Eine Geschichte von Zwergen und Kobolden Erzählt von Jakob Streit – Freies Geistesleben, 2015 p.

Штрайт Я.

Ш63 Подорож Туктатука до Кришталевої гори. Історія про гномів та кобольдів. /
Іл. І. Гранковської. – Пер. з німецької Є. Куценко. – Київ : НАІРІ, 2023. – 60 с.

ISBN 978-617-8192-95-2

ISBN 978-617-8292-16-4 (електронне видання)

Жив собі маленький Кореневий гном на ім'я Туктатук. Він майже не товаришував з іншими гномами, бо був дуже несміливим. Тривалий час він навесні та влітку розпушував під землею коріння, щоб дерева та інші рослини могли добре рости. Та прийшла осінь – і роботи значно поменшало. От Туктатук і звернувся з проханням до Кореневого майстра: «Дозволь мені вирушити в мандри і трохи походити підземними печерами!»

Кришталевий майстер наказав Туктатукові здійснити далеку подорож до Царства Семи гір, звідки гном мав принести кристал для Кришталевої печери короля. Це був непростий шлях – на ньому Туктатукові довелося долати чималі перешкоди і перемагати надзвичайно небезпечних ворогів. Але ми ж з вами знаємо, що добро непереможне.

Тож вирушаймо разом з Туктатуком назустріч пригодам.

Книга для читання для дітей від шести років.

УДК 821.122.2-343-93=161.2

ISBN 978-3-7725-0811-0

ISBN 978-617-8192-95-2

© Видавництво «Freies Geistesleben»

© Видавництво «НАІРІ», Київ, 2023

Зміст

Туктатук вирушає у подорож.....	5
До першої гори	8
До другої гори	9
До третьої гори	11
До четвертої гори.....	14
До п'ятої гори	16
До шостої гори	22
Кришталева гора.....	28
У кобольдів Забіяк	34
У кобольда Руйнівника.....	37
Смердюк і Хитрун	38
Терновий ліс кобольда Заманювача	41
У кобольда Крутія	43
Кобольди отримують роботу	45
Знов у Кришталевій печері.....	47
У Короля	48
Кобольди спускаються під землю	53

Туктатук вирушає у подорож

Колись давним-давно жив собі маленький Кореневий гном на ім'я Туктатук. Він здебільшого тримався самотником та, оскільки був сором'язливим, мало спілкувався з іншими гномами. Тривалий час навесні та влітку він підкорочував під землею коріння, прищипуючи його, аби рослини й дерева добре росли.

Тепер же настала осінь, тож роботи поменшало. І Туктатук запитав Кореневого майстра:

— Чи можна мені піти прогулятись і пройтися трохи печерами?

Кореневий майстер дозволив йому. Оскільки гном, працюючи з корінням, поглинув багато сонячної енергії, що крізь квітучі рослини на луках просочується вниз, його гном'яче серце стало дещо відважнішим. Тож тепер пішов він, сам-один, до великої Кришталевої печери, що лежала поблизу Печерного палацу Короля гномів. Туктатук знав, що там сяють найкрасивіші кристали. Він дуже любив кристали. Тогоріч, коли він намагався пробратися до цієї печери, щоб попроситися на роботу, Кришталевий майстер йому відмовив:

— Ти в змозі лише слабенько постукувати своїм молоточком. Продовжуй-но краще підкорочувати коріння!

Проте тепер Туктатук прагнув знову побачити прекрасні кристали. А раптом Кришталевого майстра не буде вдома?!

Тишком-нишком наблизився Туктатук до входу в печеру. Пречудове сяйво виблискувало звідтіль. Зненацька перед ним постав Кришталевий майстер.

– Гляньте-но, – мовив він, – Туктатук знову тут! Ти все так само стукаєш? Слухай-но, хлопче! Коли вже трапився мені на шляху, то матимеш нині від мене завдання. Хочу побачити, на що ти здатний. Ти можеш здійснити для мене далеку подорож – у гору та з гори. Рух надає сил. Слухай уважно: ти підеш у напрямку сходу сонця. Потім потрапиш у Царство Семи гір. На вершині останньої гори є найчистіші та найпрекрасніші кристали на світі. Якщо тобі пощастить принести мені один звідтіля, тоді ти зможеш подарувати його тут Королю для його Кришталевої печери. Він підкаже, куди його припасувати. Дай-но мені свій молоточок!

Туктатук простягнув молоточок Кришталевому майстрові. Той довго тиснув на нього великим пальцем, а коли прибрав його – на молоточку залишився витиснений карб. Кришталевий майстер сказав:

– Завдяки цій позначці ніхто не зможе перешкодити тобі йти своїм шляхом. Проте тобі частенько доведеться боронити себе. У темних долинах Семи гір живуть лихі кобольди. Цей набрід намагатиметься вкрасти твій молоточок. Якщо ти його втрадиш, твоя подорож за кристалом на цьому завершиться. Ніколи не клади його бездумно на землю, завжди тримай при собі! Проте якщо з кобольдами все буде дуже кепсько, повертайся без кристала. Багацько вже було тих, хто повернувся ні з чим. Кореневий майстер буде радий прийняти тебе назад.

Сказавши це, Кришталевий майстер віддав гному молоточок, побажав щасливої дороги і зник у Кришталевій печері.

А маленький Туктатук залишився стояти. Він дивився на відбиток великого пальця на молоточку і не знав до пуття, радіти йому чи боятися. Коли ж він собі трохи поміркував, то постановив, що варто таки радіти.

Він підстрибнув кілька разів і вирушив у мандрівку в напрямку сходу сонця. Та щойно Туктатук зібрався вийти з лісу, як з-за дерева вийшов Кореневий майстер. Він став на його шляху й сердито мовив:

– Куди це ти намірився, Туктатуку? Тобі не можна виходити з лісу. Ану мерщій донизу, під ялинове коріння!

Туктатук завжди слухався цього голосу. Нині ж він зволікав, а потім зненацька витягнув свій молоточок і відказав:

– Я маю йти у світ, у Царство Семи гір, – так сказав мені Кришталевий майстер. Ось: він навіть залишив мені відбиток свого великого пальця!

– З цими словами він простягнув свій молоточок Кореневому майстрові.

Той ретельно оглянув його – і його очі округлилися:

– Так і є! І що тобі належить там зробити?

– Видобути кристал із сьомої гори й не дати поцупити молоточок.

Кореневий майстер похитав головою:

– Через другу гору навряд чи ти перейдеш. Кобольди-з-долини страх як усіх звідти женуть. Утім, зичу успішної подорожі!

На цих словах Кореневий майстер повернув молоточок, а про себе мовив:

– Він радо повернеться до прищипування коренів...

Туктатук впевнено рушив далі. Він міцно стискав руків'я молоточка, і це додавало йому відваги.

До першої гори

Туктатук вийшов з лісу і в кінці стежини побачив гору, що височіла перед ним. Долиною жебонів струмок. Мандрівник почав шукати місце, де можна було б перейти його вбхід. Аж раптом побачив перед собою маленький місточок. Він попросив:

*Місточку, ти стежечку яви,
Місточку, шлях мені проклади!*

Місточок зарипів, і зненацька з другого його боку з'явився кобольд. Він пильно дивився, примруживши око, і, побачивши Туктатука, ошкірився, проте одразу ж зауважив, що в того є молоточок. Кобольди не мають молоточків, тому й прагнуть поцупити їх у гномів. Тож кобольд одразу поцікавився, як звати гнома, і почав його улещувати:

— Ходи сюди, Туктатуку! Куди ти прямуєш?

Туктатук чемно відповів:

— Я подорожую і хотів би якомога швидше минути цю гору.

— Який у тебе фаний молоточок! — не вгавав кобольд. — Покажи мені його, будь ласка, ну будь ласочка!

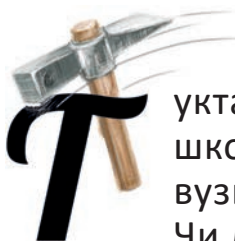
Туктатук хотів бути чемним, тож молоточок з торби витягнув, проте міцно тримав його в руці — саме там, де був відбиток великого пальця. Кобольд провів по молоточку своїми крижаними павучими пальцями й продовжував підлещуватися:

— Дай мені його потримати, щоб я спробував, чи добре він б'є. Будь ласочка, будь ласочка, будь ласочка!

Оскільки Туктатук не розтискав пальців, крутіюкуватий кобольд раптом розлютився, потягнув на себе молоточок, викручуючи його, і подряпав Туктатука пазурами. Туктатук шарпнувся і вдарив кобольда молоточком по тій руці, що його подряпала. Кобольд Крутії залементував і поспішив забратися геть.

Туктатук був дуже обурений через цього нахабу, але зауважив, що завдяки відбитку пальця молоточок набув великої сили. Він знову сховав його і продовжив свій шлях на гору.

До другої гори

Туктатук піднявся на гору в доброму гуморі. Першу перешкоду він подолав. З другого боку гори він спустився у вузьку долину. Зміючись, до того місця стікалася вода. Чи можна буде й тут віднайти місток? Незабаром гнома оточило густе колюче терня з непривітними в'юнкими рослинами. Шлях уперед ставав дедалі важчим. Туктатук збився на манівці. Раптом сяйнула думка: він узяв молоточок, поклав його на долоню руків'ям догори і тихо промовив:

– Молоточку, любий молоточку, вкажи мені шлях!

Молоточок відхилився ліворуч. Тож Туктатук обрав цей напрям. Незабаром він знайшов вихід із підліску й колючого терня. Поблизу він почув плескіт води і знову підійшов до містка. Навкруги не було ані душі, але місточок був такий вузький і нетривкий, що аж хитався туди й сюди на вітрі. Туктатук привітно озвався до нього:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.